

Problém rychlé reinkarnace

Doba mezi smrtí a novým narozením

Na základě popisů R. Steinera, které jsme zde také uvedli, jsme zvyklí počítat s dobou tisíce let, ležících mezi smrtí a novým narozením. Gumové v Indii se domnívají, že jde o tisíc pět set let. Také Anchiseus ve Vergiliově Aeneidě (VI, 743-52) říká v podsvětí svému synu Aeneovi (R. Kurutz II): „Až kruh oběhne tisíc let, zavolá je bůh k řece Léthé ve velkém hemžení, aby bez vzpomínky opět spatřily horní klenbu éteru a svorně se vrátily do jiných těl.“

Také Číňané znají „žlutou vodu zapomnění“, ale podle nich opětovné vtělení všeobecně nastává v přespříští generaci stejné příbuzenské linie. Jen od Lao-c' (604-520 př. Kr.) se mluvilo o „starém dítěti“ jako o znovuzrozeném „žlutém starci“, který na samém počátku přinesl lidem kulturu; v době dynastie Han (206 př. Kr.-220 po Kr.) se opět narodil jako „stařec u řeky“ Ho Šang Gung, aby rozšiřoval učení o Tao. Zde by bylo mezi inkarnacemi 500 až 800 let.

Německé slovo „Enkel“ (vnuk) znamená ostatně „malý předek“, dědeček. Nejen u Germánů, nýbrž i u četných starých, zvláště u raných národů najdeme četné náznaky názoru, že děd se vtěluje ve vnoučeti. Typicky se to děje zřejmě jen v rámci příbuzenstva.

U všech těchto zpráv máme dojem, že duše po smrti dospějí jen k oblastí skupinových duší v měsíční sféře.

S brzkými návraty duší do příbuzné rodiny pravděpodobně kdysi také v našem prostoru souvisela zvyklost pojmenovávat děti nejen po prarodičích, ale především také podle rodičů a blízkých příbuzných. Okolnost, že by se děd tehdy mohl opět objevit ve vnukovi, by byla dokonce časově možná, pomyslíme-li na to, že v dřívějších dobách byl i u nás průměrný věk 35 let nebo dokonce méně.

Indiáni chránili určitá jména jako majetek rodiny a dávali je dětem poté, co jim jasnozřivý kněz-lékař předpověděl vlastnosti a schopnosti některého zemřelého. Ve starých časech byla zřejmě obecně rozšířena

schopnost rozpoznávat původ, bytost a osud dětí a tak jim dávat i správné jméno.

Některé prostorové a generační zvláštnosti inkarnací

R. Steiner např. uvádí, že většina duší, které v poslední inkarnaci v době dobytí Ameriky Evropany žily jako indiánské duše, ale také pozdější duše tohoto původu (tedy v 16. a 17. století), se znova inkarnovaly ve 20. století do západní a střední Evropy a do Ruska; jejich vtělení následovala po kratším životě mezi smrtí a novým zrozením. (GA 203, v přednáškách 6., 9. a 16. ledna 1921 ve Stuttgartu)

Malá část duší, které se kdysi v prvních stoletích křesťanství inkarnovaly v jižní Evropě a severní Africe, měly delší život mezi smrtí a novým zrozením; jsou to ty, které se opět rodily zvláště v době před první světovou válkou.

Individuality, které se inkarnovaly v Přední Asii a severní Africe okolo doby mystéria na Golgotě (aniž by jím byly dotčeny, ale žily s tehdejším orientálním světovým názorem), putovaly většinou do Anglie a Ameriky, kde se dnes narodily po dlouhém životě mezi smrtí a novým zrozením. Tyto „duše“ si vzaly s sebou specifickou konstituci, která je předurčena pro život v anglosaských zemích. (Detaily si však musíme důkladněji přečíst v příslušných přednáškách.)

Z těchto vyjádření R. Steinera také vyplývá, že není vůbec lhostejné, kam se duše v nové inkarnaci dostane. V tomto století se tisíní mnoho individualit, které byly před mnoha uplynulými stoletími vtěleny jako Indiáni v Americe, a také těch, které žily před mnoha stoletími v jižní Evropě a severní Africe v doteku s křesťanstvím. Do anglosaských zemí se inkarnovaly individuality, které po více století obývaly severní Afriku a přední Asii.

Můžeme si představit, že individuality, které se dosud zrozovaly pouze v rámci příbuzenstva, chtějí-li získat spojení se současným vývojem vědomí, musejí se v tomto století častěji znovuzrodit, protože vývoj na zemi se stále zrychluje a zároveň rozšiřuje.

Ostatně z mnoha jednotlivých zpráv o reinkarnaci můžeme nabýt dojem, jako by se tyto četné, po sobě následující zrody odehrávaly teprve za posledních sotva 100 let, zatím co dříve se týkaly teprve vnuků, tedy po druhé generaci. - Potom by tak velký nadbytek porodů nezpůsobila pouze zdravotní politika, která snížila dětskou úmrtnost, ale právě snaha mnohých individualit, využívajících nové šance, jak umožnit své osobnosti pozemský vývoj, jehož lze dosáhnout individuací a emancipací. Tato snaha dává podnět k současnému přelidnění a v několika zemích třetího světa má být již překonaný vrchol velkého přírůstku porodů, takže nyní tato tendence ustupuje, a to právě tam, kde se ještě nepoužívají antikoncepční prostředky.

Dále lze očekávat, že lidské bytosti, které brzy zemřely, se urychleně opět inkarnují. „Jestliže zemře dítě, žije pak mezi smrtí a novým zrozením mimořádně krátce; čím je člověk starší, tím více času tam musí strávit; neboť čím více je zde na Zemi zatemněno jeho nadzemské vědomí, které si po předchozí smrti vytvořil, tím déle pak musí pracovat na tom, aby je opět projasnil, neboť musíme zcela vstoupit do jasu.“ (GA 218)

O tom, že lidé zemřelí v dětství se vracejí velmi brzy, existují svědectví i u nás v Evropě. Tyto individuality vystupují podle R. Steiner rychle nahoru do devachanu a odtud se vracejí hned zpět, zřejmě proto, že u časně zemřelých se nevytvořilo tolik nové karmy. Můžeme mít dojem, že tyto krátké mezi-inkarnace, nebo jen pokusy o opětovné vtělení, se nezapočítávají do velkého rytmu 1000 let. Také situace ve světě může z nutnosti způsobit „předčasnou“ inkarnaci. R. Steiner chtěl zřejmě zprvu upozornit na velké zákonitosti, které musejí být v jednotlivých případech mnohdy porušovány.

Otázky, které se vynořují v souvislosti s velkým přírůstkem obyvatelstva ve smíšených manželstvích, politikou apartheidu a mnoha dalšími faktory, mohou tak být posouzeny na pozadí příp. na základě různých inkarnačních procesů 20. století.

Max Hoffmeister